

dosahující této výměry. Žal. úřad vycházel v nař. rozhodnutí ze skutkového předpokladu, že poz. majetek stojící pod správou st-le obnáší 260 kat. jiter, aniž uvedl, zda se jedná o půdu zemědělskou či o půdu vůbec. Jakým způsobem žal. úřad k tomuto zjištění dospěl, nelze ze spisů zjistiti. Stpú ve svém přípisu ze 16. listopadu 1921 sice uvádí, že l-cká ref. církev jest vlastníci pozemkového majetku ve výměře 832 kat. jiter (478 ha), toto tvrzení bylo však zmíněnou již námitkou st-le popřeno. Bylo proto povinností žal. úřadu, aby sporné okolnosti tyto vhodným způsobem vyšetřil a na jisto postavil, jakou výměru majetek ve skutečnosti má. Toto opomenutí úřadu zakládá podstatnou vadu řízení.

Podstatnou vadou trpí však provedené řízení i ve směru druhém. Žal. úřad vyšel při rozsudku z té okolnosti, že st-l byl povinen učiniti soupis jako předseda církev. rady kalv. církve. St-l již při svém výslechu tvrdil, že správa nem. majetku církevního náleží kuratoru Dr. L. B. a že zmíněná povinnost soupisová také jen jeho může postihovati.

K této námitce st-lově nezaujal úřad žádného stanoviska, zejména nezjistil, kdo jest vlastníkem nebo uživatelem onoho majetku.

Jestliže úřad veškeré tyto rozhodné okolnosti nevyšetřil a výsledek svého šetření st-li nesdělil, zakládá toto opomenutí úřadu podstatnou vadu řízení, poněvadž tím jednak st-li stížena byla jeho obrana a soudu vzata možnost přezkoušení nař. rozhodnutí po stránce jeho nezákonnosti.

Bylo proto uznáno dle § 6. zák. o ss.

Č. 3363.

Policejní právo trestní: * Ustanovení zák. č. 562/1919 o podmíněčném odsouzení neplatí pro trestní řízení před úřady politickými v Čechách, na Moravě a ve Slezsku.

(Nález ze dne 14. března 1924 č. 4100).

V ě c: Kart B. v B. proti zemské správě politické v Brně o trestní nález.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím bylo odvolání st-lovo z nál. policejního řiditelství v Brně z 25. července 1922 (jímž byl st-l pro přestupek § 11 nař. z 20. dubna 1854 č. 96 ř. z. spáchaný tím, že dne 15. července 1922 na veřejné schůzi v Brně při odchodu intervenujícího orgánu státní policie tleskal a pískal, čímž pohoršení bylo způsobeno, podle § 11 cit. nař. potrestán vězením 5 dnů) zamítnuto, protože skutková podstata přestupku st-li za vinu kladeného jest prokázána. Současně žádosti st-lově za přeměnu uloženého trestu vězení v přiměřený trest peněžitý pro nedostatek okolností ohledu hodných nebylo vyhověno.

Rozhoduje o stížnosti vycházel nss z následujících úvah: — — —

St-l vytýká nař. rozhodnutí nezákonnost, kterou spatřuje v tom, že »uložený trest jest vyšší, než nejnižší stupeň trestu, který by bylo vyměřiti podle všeob. zák. trestního (§ 11 cis. nař. z r. 1854). Podle všeob. zák. trestního by bylo na příklad mnohem těžší delikt § 314 potrestati

pouze vězením 1 dne, kterýžto trest ještě by se mohl změnit: v pokutu. Kromě toho přišlo by v úvahu odsouzení p o d m í n e č n é.

Uložený trest přesahuje tudíž míru zákonem určenou. Poněvadž nař. rozhodnutí se otázkou touto vůbec nezabývalo, shledává v tom stížnost i vadu řízení.

Pokud st-l má za to, že v daném případě mělo přijíti v úvahu odsouzení podmíněčné, nemá námitka tato opory v zák., ježto odsouzení podmíněčné v trestním řízení administrativním na území Čech, Moravy a Slezska vůbec zavedeno není. Toliko na území S l o v e n s k é m bylo podmíněné odsouzení před soudy policejními již před vydáním zák. ze 17. října 1919 č. 562 Sb. známo, a ustanovení tohoto zák. rozšířena byla na řízení před úřady správními jako soudy policejními toliko na m í s t o zrušených §§ 1—14 zák. čl. XXXVI : 1908 a §§ 44—52 zák. čl. V : 1878, tedy toliko na zřízení před soudy policejními na území Slovenském, kde instituce tato, jak řečeno, již před tím byla známa.

Zbývá tedy zabývatí se ještě námitkou co do v ý š e trestu. V tomto směru stanoví § 11 cis. nař. z 20. dubna 1854 č. 96 ř. z., ve stížnosti dovolaný, že trest nemůže býti vyměřen výše než jest nejnižší stupeň trestu, který by bylo bývalo uložiti podle všeob. zák. trestního, kdyby čin za vinu kladený byl měl povahu přečinu nebo přestupku ve smyslu zákona trestního. Pokud tedy námitka nezákonnosti formulována je tak, že trest dle § 11 cit. cis. nař. nesmí býti vyšší, nežli je nejnižší stupeň trestu, jaký je trestnímu zákonu v ů b e c z n á m, postrádá zřejmě v uvedeném zákonném předpisu podkladu. Pokud však pro porovnání výše trestu ve smyslu § 11 cit. cis. nař. poukazuje na trest stanovený na přestupek § 314 vš. zák. trestního, sluší podotknouti, že skutkovou podstatu tohoto přestupku zakládá vměšování se do výkonu veřejné služby, a tedy skutečnost naprosto rozdílná od té, která tvoří skutkovou podstatu policejního deliktu, pro nějž st-l v daném případě byl odsouzen, takže přirovnání toto je pochybené a nemístné. Poněvadž pak námitka nezákonnosti dále provedena není, slušelo i tuto námitku jako bezdůvodnou zamítnouti.

Tím padá však celá stížnost, a bylo ji proto zamítnouti.

Č. 3364.

Veřejní zaměstnanci. — Školství: Kterými předpisy řídí se právní poměry zemských úředníků a učitelů zemských hospodářských škol na Moravě?

(Nález ze dne 14. března 1924 č. 4344.)

V ě c: František S. v B. proti moravskému zemskému výboru (vrch. zem. rada Dr. Ad. Kadlec) o služební postavení a propuštění ze služby.

V ý r o k: Stížnost do výnosu zemského výboru ze 4. dubna 1923 zamítá se z části jako bezdůvodná, z části jako nepřipustná. Naříkaný výnos zemského výboru ze 13. října 1923 zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Dekretem zv-u mor. ze 14. října 1912 byl st-l jmenován »prozatímně odborným hospodářským učitelem českých nižších škol